

SZENTÉLY AZ ÚJ SZÖVETSÉGBEN

Június 5., szombat délután

Arra a kérdésre, hogy mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk. A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel próféciája (Dán 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciában említett szenthely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben – már hosszú századok óta nem volt szenthely a földön. Tehát ez a prófécia – „Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik. – *A nagy küzdelem*, 417. o.

Közvetlenül a frigláda előtt, de a függöny által elválasztva állt az arany füstölő oltár. Ennek az oltárnak a tüzét az Úr maga gyújtotta meg kegyelettel szent tömjénnel, amely éjjel-nappal betöltötte a szent helyet, a szent sátort illatos felhőjével. Illata mérföldekre elterjedt a szent sátor körül. Amikor a pap bemutatta a tömjénfüstöt az Úr előtt, a kegyelem trónjára tekintett. Habár nem láthatta Őt, de tudta, hogy ott van, és amikor a tömjénfüst felhője felszállt, az Úr dicsősége leszállt a kegyelem trónjára, és betöltötte a szentek szentét, amit láthattak a szentélyben is, és a dicsőség gyakran annyira betöltötte mind a két helyiséget, hogy a pap képtelen volt ellátni tisztségét, azért kénytelen volt a szent sátor ajtajához állni.

Amikor a pap imájában a kegyelem trónjához járult, amelyet nem láthat, Isten népét ábrázolja, amint imáit Krisztushoz küldi fel a szentek szentjében lévő kegyelmi királyi szék elé. Ők sem láthatják közbenjárójukat természetes szemükkel, de hitszemükkel láthatják Krisztust

a kegyelem királyi széke előtt. Hozzá intézik imáikat, és bizalommal igénylik közbenjárásának áldásait. – *A megváltás története*, 154–155. o.

Krisztus emberi természetet vett magára, és eljött, hogy egy legyen az emberiséggel, egyúttal kinyilatkoztassa mennyei Atyánkat a bűnös embereknek. Urunk minden vonatkozásban hasonló lett testvéreihez. Testté lett éppúgy, mint mi vagyunk. Megéhezett, megszomjazott, elfáradt. Evett, hogy éljen, aludt, hogy felfrissüljön. Osztozott az ember sorában, mégis Isten ártatlan Fia maradt. Idegen és zarándok volt a földön. A világban élt, de nem volt a világból való. Kísértéseknek és próbáknak volt kitéve, mint a mai férfiak és nők, mégis büntől szabadon élt.

Gyöngéd, szánakozó, szeretetteljes és mindig figyelmes volt mások iránt. Hűen képviselte Isten jellemét, és szüntelenül lekötötte őt Isten és az emberek szolgálata.

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott... teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 286. o.

Június 6., vasárnap – Kapcsolatok

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttük lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett, és lakozott miközöttünk (és láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) (A görög szövegben: „És az Ige testté lett, és közöttünk sátorozott” olvasható. Erre épül a bibliai idézetet megelőző mondat – a ford.).

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együttérez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígéret, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). – *Jézus élete*, 23–24. o.

A szent sátor rendeltetése és jelképe Krisztusban teljesedett. A dicsőséges építmény ragyogó arany borításaival, a kerubok ábrázolásaival díszített leplek, a szétterjedő tömjén illata, a hófehér köntösbe öltözött papok és a legbelső, legtitkosabb helységben, az irgalom trónja fölött a magasságos Isten dicsősége – mindezek által Isten azt akarta, hogy népe megértse azt a tervet, amelyet készített az ember lelkének megmentése érdekében. – *The Faith I Live By*, 192. o.

Az Úr bennünket eget és földet betöltő szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékaival von magához. A természet művei és a legbensőségesebb lelki kötelék által igyekezett magát kijelenteni nekünk, melyeket az emberi szív átérezhet és átélhet; ám mindezek csak tökéletlenül mutatják be végtelen szeretetét. Mert mindezen világos és érthető bizonyítékok ellenére is úgy elvakította a jónak ellensége az emberek értelmét, hogy csak félelemmel és rettegéssel tekintenek Istenre, akit szigorú és engesztelhetetlen Úrnak képzelnek. [...] Jézus épp azért jött a földre, hogy eltávolítsa a sötét árnyat, mely Istennek irántunk érzett végtelen szeretetét elfedte. [...]

Jézus Krisztus azonban nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébreszse, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem, nem! „Úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Isten nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg; azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). Isten együtt szenvedett Fiával; a Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és a Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézus-hoz vezető út*, 10, 13. o.

Június 7., hétfő – Bűn, áldozat és elfogadás (Zsid 9:22)

Istent a közbenjáró Jézus Krisztuson keresztül lehet megközelíteni. Isten nem bocsáthat meg bűnöket a jogossága rovására. Csakis Krisztus által bocsáthat meg bűnöket, mégpedig teljesen. Nincsen olyan bűn, melyet az Úr Jézus Krisztuson keresztül meg ne bocsátana. Ez a bűnös

egyedüli reménysége, s ha ebben nyugszik őszinte hittel, bizonyos lehet a teljes és ingyenes megbocsátásban. [...]

Isten ezekre a leckékre tanította választott népét évezredekkel ezelőtt. Ezeket ismételték el jelképekben, hogy minden szívbe be legyen vésve az igazság működése, vagyis hogy „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat”. Minden vérző áldozat föláldozásánál, minden szertartásnál az a legfontosabb tanítás domborodott ki, hogy bűnbocsánat egyedül Krisztus vére által lehetséges. [...]

Az igazságszolgáltatás megköveteli az ember szenvedését. Jézus azonban Isten szenvedésével adózott. Neki nem volt szüksége engesztelő szenvedésre; értünk viselte el összes szenvedését. – *A Te Igéd igazság*, VII. köt., 912–913. o.

Minden húsvétkor, sátoros ünnepkor állatok ezreit vágták le, vérüket a papok felfogták, és az oltárra öntötték. A zsidók megszokták a véres áldozatot, s majdnem szem elől tévesztették azt a tényt, hogy az állatok vérének kiontását a bűn tette szükségessé. Nem érzékelték, hogy ez Isten drága Fiának vérét jelképezi – mely kiontatik a világ bűneiért –, s hogy az áldozati felajánlásokkal az emberek figyelmét a megfeszített Üdvözítőre kell irányítani. – *Jézus élete*, 589. o.

Pál kimutatta, hogy az áldozati szertartásokat Isten milyen szorosan egybefonta a próféciákkal. Ezek utalnak arra, aki olyan lesz, mint „a bárány, mely mészárszékre vitetik”. A Messiás „önlelkét áldozatul” adja. Ézsaiás próféta bizonyosságot tett róla, mint Isten Bárányáról; az Üdvözítő engesztelő művét évszázadokkal előbb szemlélhette, aki „életét halálra adta és a bűnösök közé számláltatott; pedig Ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott” (Ésa 53:7, 10, 12).

A jövendölések Üdvözítőjének tehát nem földi uralkodóként kell jönnie, hogy megszabadítsa a zsidó népet elnyomótól, hanem mint ember jön az emberek közé. Alacsony sorban és szegénységben él, hogy végül, mint megvetettet és elvetettet megöljék. Az ótestamentumi írásokban megjövendölt Üdvözítő áldozatul adja önmagát a bukott emberiségért, és ezáltal tesz eleget az áthágott törvény követelményének. Benne kellett teljedsébe menniük az engesztelési áldozatoknak; kereszthalála ad jelentőséget az egész zsidó szertartási rendszernek. – *Az apostolok története*, 227. o.

Június 8., kedd – Helyettesítés

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után – mint utólagos megoldás – jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). [...]

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét s az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a minden-ség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek, és életet adjon az elveszendőknek. – *Jézus élete*, 22. o.

Jézus nézte az ártatlan áldozati állatokat, és látta, hogyan tették a zsidók ezeket a nagy gyülekezési alkalmakat vérontás és kegyetlenség színhelyévé. Az alázatos bűnbánat helyett megsokszorozták az állatáldozatokat, mintha Istent szívtelen szolgálattal lehetne tisztelni. A papok és főemberek szívét megkeményítette az önzés és a telhetetlenség. Az Isten Bárányára mutató jelképekből is kereseti lehetőséget csináltak. Így a nép szemében az áldozati szolgálat szentségét nagymértékben lerombolták. Jézus felháborodott: tudta, hogy vérét, mely hamarosan kiontatik a világ bűneiért, éppoly kevésbé értéklik majd a papok és vének, mint az állatok szüntelen kifolyó vérét. – *Jézus élete*, 590. o.

Életét adva az emberiségért, Krisztus hidat épített a bűn okozta szakadék fölött, s a bűn átkától sújtott világot egyesítette a mennyel. Isten ezt a világot kegyelmi munkájának a színterévé választotta. Miközben lakosainak a lázadása miatt büntetés várt a földre, és miközben Isten haragjának felhői gyülekeztek a világ felett, egy titkos hang volt hallható a mennyből: „Ímé, jövök... hogy teljesítsem a te akaratodat.” (Zsolt 40:8–9) Helyettesünk lejött a mennyből, és kijelentette, hogy magával hozta az örökélet semmihez sem fogható ajándékát. Megbocsátása

mindazok rendelkezésére áll, akik megtérnek és engedelmeskednek Isten parancsolatainak. [...]

Jézus most az elbukott világhoz intézi üzenetét. Szívesen vesz a kezébe olyan alapanyagot, amely látszatra reménytelen, mert korábban Sátán eszköze volt, de Ő képes a kegyelme alá vonni és engedelmességre ösztönözni. Örömmel szabadítja meg az engedetlenekre váró haragtól. – *This Day With God*, 84. o.

Június 9., szerda – Az új szövetség főpapja

Krisztus a közbenjárónk és szolgáló főpapunk az Atya jelenlétében. Isten, mint leölt Bárányt mutatta Jánosnak, amint vérét ontja a bűnösökért. Mikor Isten törvényét tárjuk a bűnös elé, rámutatva bűnei súlyosságára, vezessük Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. Tanítsuk meg Isten iránti bűnbánatra és Urunk, Jézus Krisztus iránti hitre. Így áll majd összhangban Krisztus követőjének munkássága Jézusnak a menyeyei szenthelyen végzett munkájával. – *Bizonyságtételek*, IV. köt., 395. o.

Krisztus magára vette az emberi természetet, és az áldozat oltárára helyezte életét, hogy az ember az Isteni természet részesévé válva elnyerhesse az örök életet. Krisztus nem csupán az áldozat volt, hanem maga a pap is, aki felajánlotta az áldozatot. „A kenyér” – mondta –, „amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.” (Jn 6:51) Jézus mentes volt minden büntől. Odaadta életét azok helyett, akik az Isten törvényének áthágásával eladták magukat Sátánnak. Odaadta életét az emberi család életéért, mely ezáltal az Ő megvásárolt tulajdona lett.

„Azért szeret engem az Atya” – mondta Krisztus –, „mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt... Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Jn 10:17–18) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, III. köt., 141. o.

Miként a jelképesen előrevetített istentiszteleti szertartás szerint a főpap levetette díszes öltözékét, hogy egyszerű papi gyolcsruhában végezze a szolgálatot, Krisztus is levetette a királyi öltözetet, és emberi alakot felvén áldozatot mutatott be. Ő volt a főpap és az áldozat is egy személyben. Amiként a főpap teljes díszben lépett ki újból a várakozó gyülekezet elé, miután elvégezte szolgálatát a szentek Szentjében,

akképpen fog Krisztus is visszatérni vakító fehér ruhában, „mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehérített” (Mk 9:3). Saját dicsőségében és az Atya dicsőségében jelenik meg, mennyei seregek kísérik el útján.

Akkor beteljesedik majd Krisztusnak tanítványaihoz szóló ígérete: „És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket.” (Jn 14:3) Akik szerették és várták Őt, azokat dicsőséggel, tisztességgel és halhatatlansággal koronázza meg. Akkor a megholt igazak feltámadnak sírjukból, és az élő igazakkal elragadtatnak az Úr elé a felhőkbe. [...] Hallani fogják Jézus hangját, mely kedvesebben hangzik bármely zenénél, amit valaha is hallottak, amint mondja: Küzdelmetek véget ért. „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta!” (Mt 25:34) – *Az apostolok története*, 33–34. o.

Június 10., csütörtök – Jézus mennyei szolgálata (Zsid 9:24)

Miután Megváltónk a mennybe ment, főpapként kezdte el munkáját. Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk.” (Zsid 9:24)

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpítón belül” egész évben végzett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetelkor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata, hogy bemutassa Istennek a bűnázdozat vérét, és tömjént füstölögtesen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját vérét az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jó illatával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyei templom első helyiségében. – *A nagy küzdelem*, 420. o.

Krisztus közbenjár érettünk, ami azt jelenti, hogy mennyei érdemre hivatkozik, hiszen vállalta, hogy az Atya előtt a kezesünk és helyettesünk lesz, miután visszament a mennybe, hogy engesztelést szerezzen a bűneinkért. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4:10) „Ennekokáért Ő mindenképpen

üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezzék érettük.” (Zsid 7:25) – *Reflecting Christ*, 75. o.

Mint közbejáró ügyvédünknek, Krisztusnak nincs szüksége az ember érdemeire vagy közbenjárására. Csak Jézus hordozhatja bűnünket a bűnért való áldozata bemutatása végett. Csak őhozzá kell imádkoznunk, neki kell megvallanunk bűneinket, hiszen Ő az, aki belépett a szent helyre.

Krisztus képviselte az Atyát a világban, most pedig választottait képviseli az Atya előtt, akikben helyreállította Isten erkölcsi képmását. Ezek az emberek Krisztus örökségét képezik. Pap vagy ember Ádám egyetlen fiának vagy lányának sem képes kinyilatkoztatni az Atyát. Az embernek egyetlen ügyvédje, egyetlen közbenjárója van, aki bűnbocsánatot szerezhet számára. Vajon nem kellene megteljen a szívünk hálával az iránt, aki Jézust adta engesztelő áldozatként a bűneinkért? Foglalkoztasson benneteket teljes komolysággal az a szeretet, amit tanúsított irántunk az Atya. Ez a szeretet felmérhetetlen, nincs hozzá emberi mérce. Csupán annyit tehetünk, hogy a Golgotára, a megöletett Bárányra mutatunk. Képesek vagyunk-e megérteni és felmérni a végtelent? – *That I May Know Him*, 73. o.